

at forhandle med den højtærede Undervisningsminister om denne Sag, thi det er jo en given Ting, at paa et Rigshospital, hvor der indlægges Patienter fra hele Landet, har man Brug for megen Plads. Navnlig nu, efter at vi har faaet Invalideloven, er det ogsaa i høj Grad nødvendigt, at der oprettes en Nerveklinik eller en Nerveafdeling paa Rigshospitalet, thi en stor Del af alle dem, som søger Invalidereuten, eller som skal have Invalidereute, skal netop undersøges for Nerveidelser, og det kan ikke lade sig gøre ude i Provinsen; de paagældende maa herind, thi her har man for det første de overmaade dygtige Læger, og her har man tillige de nødvendige Apparater til Undersøgelse. De kommer derfor i store Skarer ind til København, men maa for Øjeblikket nødvendigvis henvises til Kommunehospitalets 6te Afdeling. Det vilde derfor være ganske naturligt, om man nu, efter at man har lavet en Invalidelov, tog Skridtet fuldt ud ved ogsaa at oprette en Afdeling for Nerveidelser paa Rigshospitalet. Jeg ved saaledes, at mange Sager er blevet forsinket, blot fordi man ikke har kunnet overkomme at besørge det nødvendige med Hensyn til Undersøgelse. Ogsaa af denne Grund vil jeg meget anbefale, at Hospitalet overgaar til Rigshospitalet.

Det undrer mig i øvrigt, at denne store Bygning har faaet Lov til at ligge hen saa længe uden at blive benyttet. Forholdet er nemlig det, at i den Tid, der er gaaet siden Krigens Udbrud, har vi her i Københavns Kommune haft en umaadelig Tilstrømning af nye Befolkningslag. Vi har i de 4 Krigsaar haft en Befolkningsstilvækst af 70 000, den største Tilvækst, man nogen Sinde har haft her i København; efter Beregningen skulde København i Virkeligheden i dette Tidsrum kun være vokset med 20 000 Indbyggere, og de 50 000 er altsaa indvandret fra Landet. Ærede Medlemmer vil nu imidlertid sikkert kunne forstaa, at det er ganske umuligt for en Kommune at opføre saa mange Huse, som skal til for at rumme disse 50 000, der er kommet til udover den normale Tilvækst, og som udelukkende skyldes Indvandring fra Landet. Det er jo det mærkelige, at Landbruget, som kalder sig det bærende Erhverv i vort Land, ikke har været i Stand til at brødføde alle disse Mennesker, der derfor er rejst ind til København for muligvis der at finde en Tjans, men som selvfølgelig for en stor Dels Vedkommende har lidt voldsomt under Bolignøds-krisen her i København. Og nu forekommer det mig, at under saadanne Forhold har Staten ikke Ret, ikke Lov til at lade en saadan Bygning som det

nye Militærhospital ligge hen til ingen Verdens Nytté; Staten har jo her en ganske udmærket Lejlighed til f. Eks. at lade denne Bygning udleje til husvilde Familier. Der findes i Øjeblikket her i København ca. 8 000 husvilde Familier, det vil sige Familier, der ikke er i Stand til at skaffe sig Lejlighed, men maa bo hos andre. Til Trods for, at Københavns Kommune har bygget enormt, foruden at Andelsboligforeningerne ogsaa har bygget mange Huse, er det dog saaledes, at der i Øjeblikket findes ca. 8 000 Familier, som mangler Bolig. Under saadanne Forhold synes jeg, at man burde tage en Bygning som den, jeg her omtaler, ind under Husvildeafdelingen, hvorved mange Familier kunde have faaet en Lejlighed under denne frygtelige Periode. Det har man ikke gjort, man lader ganske rolig denne Bygning ligge hen uden at tage Spor af Hensyn til, at saa mange Familier her i København ganske mangler Hjem. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Forsvarsminister, at der bliver gjort noget virkelig alvorligt for, at denne Bygning nu kan blive taget i Brug; Staten er jo heller ikke tjent med, at den ligger hen uden at blive brugt. Jeg henstiller dette til den højtærede Forsvarsministers Overvejelse, og jeg haaber, at den højtærede Ministers eventuelle Svar til mig maa blive noget mere positivt end det, jeg fik i Fjor.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale en anden Sag, som for øvrigt allerede har været diskuteret meget under denne Finanslovdebate, men som sikkert vil blive diskuteret endnu mere, ikke alene her i Salen, men ogsaa ude i Landet, nemlig Aldersrenteloven. Jeg skal da minde om, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen forleden i sin Tale straks slog Tonen an med Hensyn til Aldersrenteloven, og jeg antager, at det var den onde Samvittighed, der drev det ærede Medlem til at omtale denne Lov. Det ærede Medlem har altid staaet for mig som en af de mest frisindede indenfor Partiet Venstre, og jeg havde troet, at det ærede Medlem vilde bevare dette sit Frisind. Men jeg maa sige, at da jeg sad og hørte paa det ærede Medlems Tale forleden, blev jeg i høj Grad skuffet, og jeg sagde til mig selv: Ogsaa du min Søn Brutus, ogsaa du er forsvundet over i de reaktionæres Lejr! Jeg blev skuffet ved at høre det ærede Medlem udtale sig, saaledes som han gjorde. Thi hvad sagde det ærede Medlem? For det første sagde han, at ingen kunde da paastaa, at denne Regering havde siddet med Hænderne i Skødet. Nej, det skal Guderne vide, denne Regering har ikke siddet med Hæn-